

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibus Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

37. Ex verbis tuis iustificaberis, & ex verbis tuis condemnaberis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

huius remissionis plenum fructum non percipient fideles nisi ab extremo illo die iudicij futuri, videtur quodammodo ipsa peccatorum remissio in illum diem differri. Hæc ille; ad quem referendum ipsius verba sufficient. Si enim nulla sit post mortem proprie remissio peccatorum, ergo in diem iudicij non differtur: vel si in diem iudicij differtur, nulla erit aut in hac vita aut in ipsa morte. Totum hoc dicit Beza, nec absurdissimas contradictiones à seipso proferri vider. Deinde quàm absurdum est non distinguere remunerationem iustitiæ, à remissione peccati! Plenus fructus remissionis peccatorum, quæ pars iustitiæ est, est ipsa iustitiæ remuneratio, quam in illo die reddet legitimè certantibus iustus iudex: quam præcedere debet peccati remissio, vt iustitiæ merces capiat. Concludit Beza, nimium esse ineptos qui ex hoc loco purgatorium volunt extruere. Sed nihil illo atque Caluino fuit ineptius, qui tam ineptis & insulsis commentis suis apertissimè Christi verba deprouare se posse existimauerunt,

Beza à se-
ipso refu-
satur.

37. *Ex verbis tuis iustificaberis, & ex verbis tuis condemnaberis.*

Iustificandi
di voca-
bulum.

Magna confidentia hoc loco tum Caluinus tum Beza contra Catholicos, qui *iustificare impium*, exponunt, *facere iustum*, exclamant ex hoc vno loco contrarium manifestè probari, quia *iustificaberis* hoc loco (aiunt illi) nihil aliud significat quàm *absolueris*; quod euidenter conuincit aiunt ex eo quod illi opponitur, *condemnaberis*. Condemnati enim & absolui proprie opponuntur. Sed breuiter respondet: *Iustificaberis*, hoc loco significat, gloria & corona dignus iudicaberis; *condemnaberis*, verò, poena dignus iudicaberis, non solum ex bonis vel malis operibus, sed etiam ex bonis vel improbis sermonibus: quam etiam ob causam præmisit quòd *de omni otioso verbo reddetur ratio*. Docet ergo Christus partem iustitiæ nostræ etiam in linguæ custodia rectoque vsu consistere, non solum in operationibus bonis. Et hunc sensum habet apud Catholicos *iustificare*, in secunda quam vocant *iustificatione*, seu in augmento iustitiæ. Docet quoque Christus partem iniustitiæ nostræ non solum in malis operibus, sed etiam in verbis improbis versari. Verba autem improba condemnant, quia pars vna sunt illius iniustitiæ, ex qua coram Deo rei & iniusti sumus; sicut bona opera, & bona verba iustificant, quia pars illius iustitiæ sunt, ex qua coram Deo

Deo iustificamur & iusti sumus. Nullum ergo hic locum habet vel absolutio, quæ effectus iustificationis est, non ipsa iustificatio; vel condemnatio illa qua profertur Iudicis sententia, quæ effectus illius condemnationis seu formalis iniustitiæ est, propter quam talis profertur sententia. Sic Niniuitæ condemnabunt Iudæos, quia illorum pœnitentia Iudæorum impœnitentiam aggrauabit, propter quam condemnabuntur. Nihil ergo hic locus nouitium hæreticorum commentum iuuat, circa vocabulū iustificandi. Postremò tametsi hoc loco iustificari pro absoluto acciperetur, non propterea sequitur, in aliis Scripturis quæ ex fide & operibus nos iustificari affirmant, in eodem sensu vocabulum semper accipi, ut hæretici volunt: quum eadem vocabula diuersis sensibus accipi in diuinis Scripturis vulgatissimum sit. Talia sunt & tam scilicet Archihæreticorum argumenta.

Cap. præf.
ver. 4.

50. *Quicumque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cælis est, hic frater meus & soror & mater est.*

Quum hic locus bonorum operum studium, quo factus voluntatem Dei, & ea quæ sunt placita Deo, ambulantes in omnibus mandatis & iustificationibus eius, ut de iustis loquitur Scriptura, mirificè amplificet, ita ut non solum quomodolibet Deo gratos ac iustos huiusmodi pietatis cultores esse doceat, sed etiam Deo gratissimos intimèque coniunctos demonstret, ut iam eos nec pro seruis tantum facientibus ea quæ facere debuerant, nec pro filiis tantum qui à spiritu Dei aguntur, quæ dilectionis quidem verba sunt, cum nota tamen subiectionis magnæque imparitatis coniuncta, sed altius adhuc consurgendo, pro fratribus & sororibus, imò etiam pro matre habeat, j. in intimam quandam familiaritatem recipiat, summòque dignetur honore; totam hanc tam emphaticam pietatis & obedientiæ mandatorum Dei commendationem vno fidei verbo impius Calvinus eludere se posse confidit. Sic enim scribit. *Eos intelligit facere voluntatem Patris, non qui exactè totam legis iustitiã implent* (nam ita in neminem competeret fraternum nomen quo hic suos discipulos insignit) *sed fidem præcipuè commendat, quæ sancta obedientia fons est & origo: simulq; defectus & carnis vitia tegit ne imputentur.* Homo impius ad vnam fidem tanquam radicem obedientiæ omnia refert, nec videt à Christo hoc loco non radicè, sed fructus laudari; non eos qui credunt,

Luc. 1.

Obedientiã
mandatorum.

Luc. 17.
Rom. 8.

Ad vnam
fidem omnia
Caluini
refert.